

практ. конф. (18-19 червня 2016 р.); упоряд. К.П. Черемський. – Харків: Видавець Савчук О.О.; УМНК «Музей Івана Гончара», 2016. – С. 179-180.

5. Левенко О. Арт-терапевтичні заняття для людей з особливими потребами в Музеї театрального, музичного та кіномистецтва України // Музейна педагогіка: проблеми, сьогодення, перспективи: матеріали Четвертої наук.-практ. конф. (27-28 вересня 2016 р.) до 90-річчя Національного Києво-Печерського історико-культурного заповідника. – К: Талком, Національний Києво-Печерський історико-культурний заповідник, 2016. – С. 53-54.

6. Так розуміє склад душі єп. Феофан Затворник, аналогічну за змістом концепцію знаходимо у свт. Дмитра Ростовського, що розділяє в душі людини розумну, похотну та яросну частину. Див про це: Невярович В. Терапия души. Изд. 2-е. – М.: Русский Хронограф., 2000. – С. 16.

7. Полное собрание творений святого отца нашего Иоанна Златоуста Архиепископа Константинопольского в русском переводе в 12 томах., Т.5. Беседы на Псалмы. На Псалом 41. – Свято-Успенская Почаевская Лавра, 2005. – С. 155.

УДК 37.013

В.М. Піддячий, м. Київ

АКЦЕНТИ ВИХОВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПЕДАГОГА

Сучасні соціально-економічні процеси характеризуються падінням темпів промислового виробництва, скороченням робочих місць, зниженням купівельної спроможності громадян, збільшенням чисельності дітей-сиріт і дітей, що залишились без батьківського піклування, зростанням алкоголізму тощо. Складні умови суспільства безпосередньо впливають на виховання та розвиток підростаючого покоління. Це зумовлює необхідність перегляду підходів до здійснення педагогами виховної діяльності з урахуванням сучасних вимог. Адже заклади освіти є одними із основних соціальних інститутів, що забезпечують виховний процес, який сприяє формуванню у його учасників суспільних ідеалів та цінностей.

Виховна діяльність педагога є складовою його педагогічної діяльності. Вона спрямована на створення умов для успішного розвитку особистості суб'єктів учіння. Її основними функціями є допомога суб'єкту учіння в процесі зростання, захист його інтересів, організація різних видів розвивальної діяльності тощо. На думку В. Сластьоніна, виховна діяльність полягає у цілеспрямованому впливі на людину з метою гармонійного її входження у соціум. Зважаючи на це, педагог є фасилітатором (за К. Роджерсом), виховна діяльність якого спрямована на гуманізацію середовища, в якому перебувають суб'єкти учіння. Цьому сприяє відкритість до спілкування, позитивне, довірливе ставлення до вихованців, емпатія.

Наслідками успішної виховної діяльності педагога є позитивні зміни у свідомості суб'єктів учіння, які проявляються в емоційних реакціях, поведінці, діяльності тощо.

А. Макаренко був переконаний у тому, що «діти – це наша старість. Правильне виховання – це наша щаслива старість, погане виховання – це наше майбутнє горе, це наші сльози, це наша провина перед іншими людьми, перед усією країною» [4, с. 423]. Отже, становлення, навчання, виховання та самовизначення молодого покоління є важливими складовими суспільного прогресу.

Успіх виховної діяльності педагога залежить від його педагогічної майстерності, яка включає умінням формувати виховне середовище, розвивати і підтримувати пізнавальні інтереси суб'єктів учіння, створювати атмосферу творчості, групової відповідальності і спільної зацікавленості в успіху. Вона є виявом найвищої форми активності особистості вчителя у професійній діяльності, що розкривається в доцільному використанні методів і засобів педагогічної взаємодії у кожній конкретній ситуації навчання і виховання. Серед основних складових педагогічної майстерності є гуманістична спрямованість діяльності вчителя, його професійна компетентність, педагогічні здібності й педагогічна техніка. Гуманістична спрямованість є системно-утворювальним чинником, професійна компетентність становить кістяк високого професіоналізму в діяльності, педагогічні здібності забезпечують швидкість та якість виконання професійних завдань, педагогічна техніка, що спирається на знання і здібності, дає змогу виявити й виразити внутрішній потенціал педагога, гармонізуючи структуру професійної діяльності (І. Зязюн).

Зважаючи на це, суспільної значущості набувають особистісно орієнтований та аксіологічний підходи до здійснення виховного впливу педагога на формування ціннісної свідомості особистості суб'єкта учіння, яка знаходить своє вираження у ставленні до людей, об'єктів і явищ оточуючої дійсності. Важливим у цьому процесі є підтримка становлення людини як суб'єкта своєї життєдіяльності, який здатний керувати собою, приймати самостійні зважені рішення, виконувати задумане.

Аналіз наукової, навчально-методичної літератури та педагогічної практики дозволив дійти висновку, що підготовка та самопідготовка педагога до здійснення виховного впливу на суб'єктів учіння має реалізовуватись через працю, навчання, спілкування, художню самодіяльність та спорт.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Зязюн І.А. Філософія педагогічної дії : монографія / І.А. Зязюн. – К.; Черкаси : Вид. від. ЧНУ ім. Б. Хмельницького, 2008. – 608 с.
2. Роджерс К.Р. Личные размышления относительно преподавания и учения // Открытое образование. – 1993. – № 5–6. – С. 8–12.
3. Слостенин В.А. Учитель и время // Советская педагогика. – № 9. – 1990. – С. 3–9.

4. Хрестоматія з історії дошкільної педагогіки: навч. посіб. / Від упорядників, вступні нариси та упоряд. З.Н. Борисової, В.У. Кузьменко; за заг. ред. З.Н. Борисової. – К.: Вища шк., 2004. – 511 с.

УДК 37:001.89(Н.П. Куделя)

Я.І. Побережна, м. Київ

ОСНОВНІ АСПЕКТИ НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОФЕСОРА Н. КУДЕЛІ

Куделю Надію Павлівну можна з усією впевненістю віднести до ведучих співачок столичного оперного театру імені Т.Г. Шевченка, якому вона присвятила 30 років творчої діяльності. Вона завжди вміла підняти виконаний нею образ до високої сходишки художнього узагальнення. Особливо потрібно визначити її глибоку музичну культуру, відмінний смак і відшліфовану в усіх деталях професійну майстерність.

Високий професіоналізм Н. Куделі – це насамперед бездоганна якість виконання: повне володіння кожною партією у вокальному і сценічному відношенні, відмінне знання ролі в усіх її музичних ігрових деталях, насиченість кожного інтонуючого звуку з змістовним розумінням, чистота співучої інтонації, вивіреність ритмічного малюнку.

Високим професіоналізмом співачки було обумовлено і її творче довголіття. Вона зуміла зберегти всі свої вокальні дані, свіжість і різноманітність свого голосу, завдяки вокальній школі, яку опанувала в професора М. Донець-Тессейр, навчаючись в Київській державній консерваторії імені М.П. Чайковського (закінчила з відзнакою в 1961 р.).

У 1989 р., маючи за плечима великий досвід артистичної діяльності як співачки, Надія Павлівна розпочала педагогічну діяльність на кафедрі теорії та методики постановки голосу Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова, де плідно працює упродовж 20 років. Це надзвичайно складний період життя артистки, але і важливий та почесний для творчої особистості. Артистка мала одну важливу мету: навчити студентів сольного співу. В 1996 р. Н. Куделі присвоєно вчене звання доцента кафедри теорії та методики постановки голосу, а на початку 2009 р. її переведено на посаду професора цієї ж кафедри Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова.

Багато молодих співачок пройшли школу вокальної майстерності в класі професора Н. Куделі. Студенти класу звітують в різних формах навчання: одулі, заліки, екзамени, академічні концерти згідно з програмними вимогами. Студенти-випускники О. Соляник, Т. Странченко, Т. Дуденко, Г. Нема, Н. Кравченко, В. Московко, О. Симонович, К. Васильківська, Н. Олефір та багато інших отримали спеціалізацію «Викладач постановки голосу». Магістрами стали В. Панченко, О. Вествер, О. Струтовська, Т. Чайка, Лян Цін, Шан Байсі, Д. Дудкевич та ін., виконавши всі передбачені навчальні години, виконавську та педагогічну практику, відкриті уроки.